

Αγάπη και Γνώση

Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη, Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο

Roberto Randellini

33° 90° 97°

Σκοπός της Μύησης, παντού και πάντοτε, είναι η προσέγγιση του πνευματικού μας κέντρου, του θείου και απρόσωπου Εαυτού, όπου δοξάζεται η ιερή ιερογαμία με τον θείο δημιουργό της ύπαρξής μας, αιώνια πηγή όλων όσων υπάρχουν, υπήρξαν και θα υπάρξουν. Το ταξίδι προς το κέντρο μας, θα επιβεβαιωθεί επομένως στην τελική του φάση, επιτομή και επιστέγασμα όλης της εργασίας προς τα Τυπικά Δώματα της Πυραμίδας. Από κάτω προς τα άνω, από το χάος στην τάξη, από την περιφέρεια στο μεταφυσικό κέντρο, από το σκοτάδι στο φως.

Η Μύηση αναπτύσσεται με ομόκεντρα περάσματα, διαμέσου της σταδιακής αφύπνισης των πνευματικών μας αισθήσεων. Οφείλουμε να είμαστε επιφυλακτικοί και να εξερευνούμε σε βάθος, να ζυγίζουμε και να σταθμίζουμε με προσοχή, να μελετούμε, να συγκρίνουμε και να δοκιμάζουμε.

Η κατανόηση είναι αποτέλεσμα τεχνικών και μεθόδων γνωστών, που έχουν, στην ακροστιχίδα V.I.T.R.I.O.L., την πιο αποτελεσματική σύνθεσή τους. Κατανοώ σημαίνει κάνω κτήμα μου. Γνώση σημαίνει ταύτιση. Η ταύτιση μας ωθεί στην ανοχή, στην σεμνότητα, στην επιφυλακτικότητα πριν από κάθε πρόωρη κρίση και βιαστικούς αφορισμούς. Ο μεγάλος μας Αδελφός Sebastiano Caracciolo μας υπενθύμιζε συχνά ότι μέσα σε κάθε άνθρωπο (και σε κάθε δημιουργήμα) υπάρχει μία σπίθα, μία φλόγα, ένα μυστηριώδες ανέκφραστο θρόισμα που ονομάζεται Υπέρτατος Κτίστης των Κόσμων.

Να γιατί ο Νόμος της Δικαιοσύνης συνοδεύεται πάντοτε από τον Νόμο της Αγάπης, εκείνον τον Νόμο που μας θυμίζει ότι, παρόλες τις διαφορές που υφίστανται εξ' αιτίας του επιπέδου υλικότητας στο οποίο βρισκόμαστε, είμαστε ίδιοι, Αδελφοί ενώπιον του Θεού, όταν θα διαβούμε την «Σκοτεινή Κοιλιά του Θανάτου».

Μετά την ανθρώπινη Δικαιοσύνη, συχνά απατηλή και μονόπλευρη, μας αναμένει η Θεία Δικαιοσύνη, απαλλαγμένη από κάθε ακαθαρσία και φατριασμό, σταθερή και αλάνθαστη.

Ο Αδελφός Ιησούς, Μεγάλος Μυημένος της Γαλιλαίας (όπως ήθελε να τον αποκαλεί ο Vergilius [Σ.τ.Μ.: Seb.Caracciolo]), έφερε στην γη τον Νόμο της Αγάπης σε μία στιγμή μεγάλου αναβρασμού και πνευματικού σκότους, κατά την οποία αντί προσευχής γινόντουσαν θυσίες, διδάσκοντάς μας ότι κάθε άνθρωπος, ακόμη και αυτός που τον χαρακτηρίζουν τα βαρύτερα και πιο απαίσια σφάλματα, ακριβώς εξ' αιτίας της ύπαρξης αυτής της σπίθας την οποία προαναφέραμε, αξίζει πάντοτε λίγο από εκείνο την ανθρώπινο έλεος και συμπάθεια. Ονομάζεται Νόμος της Συγχώρεσης και η ανθρωπότητα χαροπαλεύουσα πλέον για άλλη μια φορά μέσα στις πνευματικές και παραδοσιακές αξίες, τον μπερδεύει, μηδενίζοντας επικίνδυνα τις ρίζες ενός πολιτισμού ο οποίος αναβαθμίσθηκε θετικά από τον Χριστό και τον Σταυρό. Όποιος λανθάνει, οφείλει να πληρώνει, δια των νόμων του Κράτους, δια της

συνείδησής του, αλλά κυρίως ενώπιον του Θεού! Ας μην έχουμε καμιά αμφιβολία. Οφείλουμε, επιπρόσθετα, να μάθουμε να συγχωρούμε και να συγχωρούμαστε, και κυρίως να μην μισούμε ποτέ. Το μίσος είναι ένα αίσθημα ανθρώπινο που γεννάται, αναπτύσσεται και αναδεικνύεται μαζί με την ανθρώπινη αγάπη. Η πηγή από την οποία προέρχονται και τα δύο είναι μία και αδιάσπαστη. Κέντρο αόρατο, κατώφλι μεταξύ δύο κόσμων, κέντρο του Σταυρού. Σημείο συνάντησης μεταξύ ορατού και αόρατου, μεταξύ Πνεύματος και Υλης, μεταξύ Θεού και Ανθρωπότητας. Αυτή η ενέργεια, αρχικά αδιάκριτη, πολώνεται και διαχωρίζεται. Το βιβλικό θέμα της πτώσης είναι η σύνθεση αυτού του γεγονότος. Στην υπόθεση Αβελ και Κάϊν ο Θεός είπε: «ουδείς να μην πειράξει τον Κάϊν». Αυτή η κοινή καταγωγή αγάπης και μίσους είναι ένα μυστήριο που οφείλουμε να κατανοήσουμε και να επιλύσουμε. Αυτά τα δύο θεωρούμενα ως αισθήματα, είναι φωτιές που καίνε και αφήνουν μόνον σκουριές, συχνά συνοδευόμενες από ζήλια, προσβολή και φθόνο. Εάν δεν τα ξεπεράσουμε θα μας καθηλώσουν στο χαμηλό επίπεδο, στην χαοτική ύλη. Ένα αρχαίο ροδοσταυρικό ρητό λέει: «Omnia Vincit Amor». (Σ.Τ.Μ.: *Η Αγάπη κατακτά τα πάντα*). Η πραγματική Αγάπη, εκείνη με Α κεφαλαίο είναι Αγάπη ως νίκη του Πνεύματος επί της Υλης, της Ζωής στον Θάνατο. Αγάπη που διεπερνά τα πάντα και μας καθοδηγεί στην Πηγή, στον Θεό και μας κάνει να δούμε με το μάτι του Πνεύματος.

Οι παραινέσεις να μειώσουμε το μίσος στις καρδιές μας, μας ήσαν συχνά επαναστατικές κατά τα τελευταία χρόνια από τον Vergilius, και σήμερα, περισσότερο από ποτέ άλλοτε, αυτό το επαναλαμβάνουμε και ανανεώνουμε στις καρδιές μας και στο μυαλό μας, ως μέγιστο πλεονέκτημα για την πνευματική και μυητική μας ανάπτυξη.

Η Μύηση οφείλει να μας συνοδεύει προς την Αγάπη και προς την Γνώση μέχρις ότου, αφού τα προσεγγίσουμε και τα κατακτήσουμε, με την δική μας επιθυμία και χάρις στον ΥΚΤΚ, να γίνουν αντικείμενο διαχείρισης προς την Ανθρωπότητα, δηλαδή όχι μόνον προς αυτούς που το αξίζουν, αλλά και προς εκείνους που είναι Ακατέργαστοι Λίθοι, Ανθρωποι της Επιθυμίας, για λόγους που όλοι μας γνωρίζουμε καλά. «Το όνομά μου είναι Ακατέργαστος Λίθος». Ο Λίθος είναι πρώτα είναι ακατέργαστος. Ακολουθώντας, με την αλλαγή του αρχικού «α» σε «Α» κεφαλαίο, απομακρύνεται και περνά σε ένα ανώτερο επίπεδο και αιτείται μεγαλύτερη προσοχή. Αυτός ο Λίθος πλέον, είναι δεκτικός για επεξεργασία, δεν είναι ένας κοινός λίθος, ανήλθε επίπεδο τοποθετούμενος σε κραδασμό για να γίνει αισθητός από τους ομοίους του. «Αίτεϊτε καὶ δοθήσετε. Κρούετε καὶ ἀνοιγήσετε». Μία ευχή προς όλους, ώστε ο Υπέρτατος Κτίστης των Κόσμων να μπορέσει να μας φωτίσει στην ατραπό κάθε άγιας ημέρας ώστε *αναδυόμενοι στην αυγή, όταν ο Ηλιος κομματιάσει τα σκότη, εκείνος που δεν φοβάται, ακούει να ηχούν οι Καμπάνες της Σιωπής.*

11/2013